

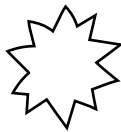
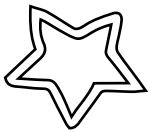
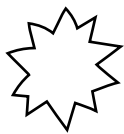
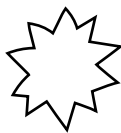
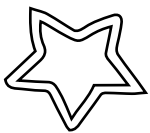
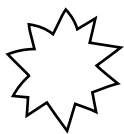
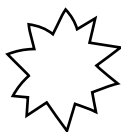
ROBERT TAKARIČ

DEVOJČICE

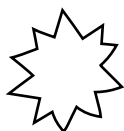
su obično

VIŠE

■ Laguna ■

SADRŽAJ

Prva ljubav	7
Ženski mozak	16
Slada Žirafa vs. Joca Glupavi	24
Naša soba je veliko zabavište	32
Kruške, orasi i zove	36
Poradanje planete	43
Znak pitanja	51
Petar, žute patke i ostale drangulije	59
Čudovišta iz našeg jezera	67
Nisu našli drugog,	
pa ću i ja u reprezentaciju	73
Darko Konj u ljubavnom bunilu	79
Glavna zvezda turnira!	88
Stilleto run	
– iliti moja leteća majka na štiklama	101
Na moru i oko njega	104
Devojčice nekada baš i nisu	113
Joca i Darko (puta) osam tona gluposti	117
S dobrim vetrom u leđa	122
Na kraju	131
O autoru	135

PRVA ljubav

Nije lepo lagati devojčice.

NE! NIJE!

A lagali su. Itekako su lagali.

Joj, majko, kako sam samo izgledala. Mala, dugokosa kržljava šestakinja. A srce veliko, hoće da iskoči napolje. I sve je malo i ništa ne raste kako bi trebalo da raste. Na kolenu krasta od poslednjeg pada. Kao da idem u zabavište.

A drhtim i ne mogu da spavam kada ga vidim. Mislim, posle, kada odem kući, onda ne mogu da spavam. Ali nije to uvek, nego tako, nekada. Jer samo nekada mi misli odlutaju i budu tamo gde ne treba.

Ja mala i takva nikakva, a on veliki i ogroman sedmak. I ne samo što je takav, nego igra i u fudbalskom i košarkaškom timu škole. Sreća, pa nema više timova. Pa ne moram tu da nabrajam. A htela sam da kažem da smo se mi kao poznavali odranije. Jer njegov tata i moj tata jedno drugom nešto dođu. Jedan drugog zovu kumovima, mada to u stvarnom životu nisu. Zovu jedan drugoga i bratom i sestrom...

Ovaj... ne...

To sam sada pobrkala.

– A ti, mačko, crveniš? – kao primetila je Jelena. – Još malo, pa kao moje stare patike.

– Ma nije – branim se.

Samo kada ona ne crveni. Samo kada je kod nje sve na mestu. Žaba jedna ždroljava! Kada bih samo smela da joj kažem šta mislim o njoj!

A sve je krenulo naopačke kada sam ga pozvala na rođendan. Joj, kako je to bolelo! Da bar nisam bila prisutna. Da mu bar nisam odnela one smešne pozivnice sa kućićima i mačićima. Da bar nisam poslušala svoju tetku. Njeni saveti nisu loši, osim što su iz proštorije.

Kako sam to loše odigrala! To sam tako pokvarila da više ne mogu ništa da popravim.

– Ovo je za tebe – rekla sam mu i pružila
onu nesreću od papira.

– He-he – smejao se kao da nikada nije video
pozivnice.

– A šta ti je to, mala? Neke karte za cir-
kus?

– Ma ne – objašnjavala sam. – Rođendan. Moj
rođendan. Pa te zovem da dođeš. Znaš, tata te
je doveo i prošle godine.

– Je li? Mene? He-he... svašta – okrenuo se, lagano je krenuo, pa se onda vratio. – A kako to? Mislim, sestro, tebi svake godine rođendan? Svašta.

E, onda se stvarno okrenuo i zgužvao onu nesreću od pozivnice i bacio je. Posle je i pljunuo. Kako je samo zbolelo! Nešto – ne znam šta – htelo je da iskoči iz mene.

Rukama sam prvo zapušila uši. Posle sam istim tim rukama sakrila oči. Posle nije vrelo ništa sakrivati.

Pukla sam nasred dvorišta. I to onog školskog.

Možda sam i plakala.

Otkud znam?

Kako je samo lako biti velik i biti jak.

I okretati glavu i bacati snove.

Uh, svašta pišem. Ne znam šta mi se desilo. Ali da je gorelo, gorelo je.

I to sve pod nogama.

Čekala sam vodu da nadode.

I kišu. Ili je kiša došla sama?

Ne, meni ne treba rođendan. Naročito ako je dvanaesti.

Videla sam ga posle rođendana. Ja njega jesam, ali teško da je on video mene. Igrali su

neku utakmicu i izgubili su tu kod nas u rođenoj školi.

Ma nisam zajedljiva.

I nisam loša i ništa nisam. Nisam ni zlopamtio.

On je nekoliko puta dao koš i Jovanovička mu je stalno aplaudirala tako što bi ustala i slala mu poljupce.

U jednom trenutku je pobedonosno stao naspram nje i podigao ruke.

Ono dok su koliko-toliko vodili.

Mislim, ne vidi se da se muvaju.

Eto, niko ništa da primeti osim mene.

On je na kraju dobio neki faul, pa se bunio i svađao se sa sudijom.

Odnosno hteo je da se svađa, ali ga je Čarapa, a to je jedan školski nastavnik fizičkog, ali i sudija, isterao negde.

Ovim putem se izvinjavam nastavniku jer znam to njegovo lažno ime, odnosno pravo ne znam. A ne znam jer nikada nije ni rekao. On u stvari nikada ništa ni ne priča nego stalno drži tu pištaljku među zubima i svira.

Samo nekada kaže ono: „Jedan, dva“, a nekada i: „Stevo, prestani da zabušavaš jer ćeš mi trčati bos oko gradskog stadiona. Ti ja dam!“

Joj što boli.
Lažem ja tu svašta.
Pišem, a mislim na njega.
Gde baš meni da se desi ovakva nesreća od
prve ljubavi!
Pa eto!
Toliko.
Ništa nisam dodala.
A i ne znam da li je dobro što sam vam ovo
ispričala. Ovakvih priča nema u knjigama.

Ne znam kako, ali sam toga dana završila
kod tetke. Ispričala sam joj za one pozivnice i
za rođendan.

– He-he-he-he... pa ne mora da dođe. Zaželeće
se drumovi Turaka, ali Turaka nigde neće biti
– pametovala je.

– A? Kakvi Turci? Ovaj moj je Turak? –
lupetala sam. – Mislim, taj što sam htela da
ga pozovem na rođendan? – ispravljala sam se
da tetka nešto ne pomisli.

– Trebalo je da skače od sreće, da viče i mjauc-
če. Da objavi na FB-u i da samom sebi lajkuje.

Eeej... da li je taj tupan svestan ko ga je pozvao?

– Ma daj, tetka – smejala sam se od muke. – Baš sam ti ja neka faca.

– Nisi? Ma daj, nemoj, molim te. Da sam ja dečak, ja bih eksplodirala od sreće. Nema pojma. Veruj mi na tetkinu reč.

Kako sam je samo zagrlila. Mora da ju je bar malo zbolelo.

Kod kuće sam napravila jedan ogroman poster.

Zalepila sam ga iznad kreveta. Na posteru je pisalo samo ovo:

Moja
TETKA
je ZAKON!

Tata je pogledao i otišao. Posle se vratio i pitao me je:

– Ti si to mislila na svoju tetku? Nije ti ona baš za zakon. Ona to ne poštuje. Razumeš?

– Kako ne poštuje? – pitala sam.

– Maaa... duga ti je to priča. A i dosadna – završio je.

RAZVOJ GOVORA

Devojčice progovore ranije, u proseku dva meseca pre dečaka, i upotrebljavaju više reči. Sa osamnaest meseci devojčice koriste oko devedeset, a dečaci oko četrdeset reči. Od tog trenutka niko ih ne može „prekinuti“. Jedna žena dnevno upotrebi oko 20.000 reči, a muškarac od 7 do 10.000. Ženski mozak je 10–12% lakši od muškog.

Ženski **MOZAK**

Opet su izgubile. Mi, odnosno devojčice iz šestog, igramo košarku protiv naših dečaka. Ostala mi ta ljubav prema košarci. Stvarno ne znam zašto.

Nego, ti naši dečaci...

I sitni su i žgoljavi, i Slađa Žirafa im radi šta im radi. Katastrofa!

Prošli put su se žalili da je ta naša lopta veća od obruča koša. Zato im ne ide. Jeste, mi smo smanjivali obruč i naduvavale loptu. Nemamo druga posla!

Nama prođe, a njima ne prođe. Kada lopta shvati ko ju je bacio, onda prođe kroz koš.

Koji majmuni sa drvene granel!

Ma, šta se tu pravdam.

Darko, koga svi od nekog drugog-trećeg razreda zovemo Konj, rekao mi je da će sledeće

godine doći njihovo vreme i da je samo pitanje dana kada će porasti i da mu je žao što to moj ženski mozak ne može da shvati.

Pazi, molim te!

Moj je mozak postao ženski?!?

Em mi je ime Ljubica, em mi je mozak slabiji. Ma da!

Kada od mene prepisuje biologiju i matematiku, jer ime koje nosi nije slučajno dobio, onda sam genijalna.

Ne! Onda sam prosto fantastična!

Sada sam ženskinja!?

Ženturača!

Mozak mi nesavršen!

Ne, nije da sam se sada nešto uvredila. Nego, nije mi jasno.

Nela kaže da se u njima bude muškarci, ali da to buđenje traje mnogo duže nego kod nas i da se možda neće ni probuditi, jer njena mama Saveta stalno govori mužu da je vreme da se probudi i izađe iz pećine!?

Znam da ste razumeli, ali čisto da vam potvrdim: čovek iz pećine – Savetin muž – ujedno je i Nelin tata!

Nikada ne znam da li je svima jasno ono što sam napisala!

Nego...

Nešto nije u redu ili s njima ili s nama. Ili smo mi preterale sa vitaminskim bombama i rastemo onako kako ne bi trebalo ili je muški pol propao. Stigle su godine raspleta.

Od svega, samo im glava velika. Velika, pa prazna.

Joca ima najveću. Vetar bi je odneo da nije srasla s vratom. Vetar nosi sve što je šuplje. Njegova glava je lagana i prazna. He-he, to sam već ranije napisala.

Patike ga spasavaju. Da nije njih, ko zna šta bi bilo!

Baš sam ga sastavila.

Onako u nadahnuću.

– Ne stvarno, slonove svrbe leđa – rekao bi moj tata. – Kada svrbi, onda teba počesati! Ali kako?

Niste razumeli?

Pa, nisam ni ja u početku.

Da prevedem!

Nešto treba uraditi, odnosno objasniti! A to nešto nije lako izvodljivo. Kao i kod slonova.

Jadni ne znaju da počesu sopstvena leđa. Imaju tako veliki organizam da nikako ne mogu da ga počesu.

Devojčice bi trebalo da su niže! Ali nisu.

Možda će tako biti, ali sada nije.

Zakoni prirode!

Nego, nešto ne mogu da zaboravim!

Ženski mozak!?

Nisam ljuta zbog mozga. Ma kakvi!

Nego tako, došlo mi!

Dode svima, samo što mnogi to ne pokazuju.

Ja pokažem!

Huuuu...

Kao za inat, na fizičkom vaspitanju su nas sutradan merili.

Visina i težina.

Kada je merila Slađu, nastavnica je stala na neku hoklicu. Sišla je, pa se vratila, pa onda još jednom. Drugi put, umalo sa hoklice nije pala. Zadrhtale joj noge.

Treći put je uhvatila sopstvenu glavu.

Nije žena mogla da poveruje.

Tražila je da joj donesemo malo vode i da

otvorimo prozore. Pošto smo merenje radili u školskom dvorištu, niko nije razumeo ovo poslednje. Možda je mislila na nebeske prozore ili tako nešto slično?

To mi teško da možemo da otvorimo. To otvara neko drugi, a ne đaci iz jedne šmrļjave osnovne škole.

Darko je doneo celu kantu, pa smo je polili. Gde ćeš naći sličnu priliku? Rekla je malo vode. Pa to i nije bilo tako mnogo.

Kada je prilika nadohvat ruke, onda je treba iskoristiti.

Posle se žalila da joj se u poslednje vreme mnoge stvari pričinjavaju i da se sve ovo događa od neumerenog pritiska vazduha. Mora biti!

Sve joj se događa od minuta kada je izmerila Slađu.

Ja sam, recimo, mogla da budem najviši dečak. Mogla sam, ali nisam.

Ostala sam samo devojčica srednje visine. Za dva centimetra izmaklo mi je treće mesto.

Najviši dečak bio je pet centimetara niži od mene.

Slađa nije za ovu priču. Ona je za glavu viša od ove priče.

Dobro, reći ću i to!

Visina je osnovni razlog što smo počele da se zaljubljujemo u starije dečake.

Valjda!

Toliko je moj ženski mozak mogao da shvati.

Onako, da vam ga predstavim za početak.

Devojčice su obično više. I pametnije.

O ovome ne bi trebalo više da raspravljamo.

Tačka!

Sladja je moja drugarica i volim je najviše na svetu!

Zalepljeno iz novina

VISINA DECE OD 11 GODINA

Nekad: 132 cm Sad: 138 cm

Prosečna visina se povećala za jedan do tri centimetra svake decenije tokom poslednjih pedeset godina. Danas su, dakle, mališani u proseku viši od pet do petnaest centimetara.

Glavni razlog su kvalitetnija ishrana, naročito dok su još u majčinom stomaku, i veći unos vitamina i minerala.